

Hoofdpersonen

DE PRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN

James 'Mac' MacPherson

DE VICEPRESIDENT VAN DE VERENIGDE STATEN

William Harvard Oaks

HOGREGERINGSFUNCTIONARISSEN

Marsha Kirkpatrick, nationaal veiligheidsadviseur

Jack Mitchell, directeur van de CIA

Burt Trainor, minister van Defensie

Nick Warner, minister van Buitenlandse Zaken

Jon Bennett, hoge adviseur van de president

Bob Corsetti, stafchef van het Witte Huis

Ken Costello, staatssecretaris politieke zaken, ministerie van Buitenlandse Zaken

Erin McCoy, hoge adviseur van de president, tijdelijk vanuit de CIA

Indira Rajiv, directeur van het NAMESTAN-bureau van de CIA

Chuck Murray, persattaché van het Witte Huis

ISRAËLISCHE LEIDERS

David Doron, premier van Israël

Doctor Eliëzer Mordechai, voormalig directeur van de Mossad

RUSSISCHE LEIDERS

Grigori Vadim, president van de Russische Federatie

Aleksandr Golitsin, Russische minister van Buitenlandse Zaken

Andrej Zjoeganov, directeur van de presidentiële administratie
(stafchef)

Sergej Iljoesjkin, premier van de Doema; protegé van Vladimir
Zjirinovski

AL NAKBA-LEIDERS

Joeri Gogolov, Russische medeoprichter van de terroristische
beweging Al Nakba

Mohammed Jibril, Iraanse medeoprichter van Al Nakba

EN VERDER

Mustafa al-Hassani, president van Irak

Ruth Bennett, moeder van Jon Bennett

Salvador Lucente, minister van Buitenlandse Zaken voor de
Europese Unie

Ibrahim Sa'id, Palestijnse minister-president

Ifshahan Kharrazi, president van Iran

Voorwoord van de auteur

De tocht die we nu gaan maken is fictief. De profetie waarop hij is gebaseerd, is waar.

Het cryptisch omschreven visioen van een Hebreeuwse schrijver, dat vijftientwintig eeuwen geleden opgeschreven werd, voorspelde een van de afschuwelijkste periodes in de toekomst van de mensheid.

Toch blijft het tot op de dag van vandaag een van de grootste onopgeloste raadsels van de wereld.

De hoofdgedachte werd ooit besproken in het Amerikaanse Congres en werd door een van Amerika's grootste presidenten als waar beschouwd; hij verwachtte dat de dingen die de Hebreeuwse profeet beschreef spoedig zouden plaatsvinden.

De hoofdfiguren van de profetie duiken door de geschiedenis heen op in de Tenach, het boek Openbaring, de reisverslagen van Marco Polo, de werken van Voltaire, de Dode Zeerollen, de geschiedschrijving van Josephus, de werken van Russische schrijvers als Nikolai Vasilevich Gogol en de werken van Nobelprijswinnaars als Elie Wiesel en Isaac Bashevis Singer.

Wanneer zal deze profetie uitkomen? Sommigen geloven dat er op dit moment genoeg tekenen zijn die erop wijzen dat het spelbord is klaargezet en het grote spel kan beginnen. Sommigen geloven dat de val van Saddam Hoessein en de dood van Yasser Arafat dergelijke tekenen zijn.

Winston Churchill noemde Rusland ooit 'een raadsel, verpakt in een geheim, gehuld in een mysterie'.

Waarschijnlijk had hij de volledige betekenis van die uitspraak niet eens door. Maar daarmee begint ons verhaal.

Joel C. Rosenberg
Moskou, Rusland, september 2004

‘De belangrijkste fout was een gebrek aan voorstellingsvermogen.
We geloven niet dat de regering doordrongen was van de ernst van
de dreiging.’

RAPPORT COMMISSIE 9/11
Nationale Commissie voor Terroristische Aanslagen op de Ver-
enigde Staten

’t Valt al uiteen; het midden houdt geen stand;
Barre anarchie, het bloedverduisterd tij,
Wordt op de wereld losgejaagd; alom
Gaaf onschulds plechtigheid in de golven onder;
De besten zijn overtuigd; de slechtsten
Zijn vol hartstochtelijke hevigheid.

W.B. YEATS
The Second Coming, in vertaling van A. Roland Holst

I

DINSDAG 29 JULI – 15.16 UUR – 84 KILOMETER TEN ZUIDWESTEN
VAN MANHATTAN

Binnen negentien minuten zou Boris Stoetsjenko dood zijn.

En hij had geen idee waarom.

De drieënvijftigjarige man die opgeklommen was tot miljardair had een lange lijst vijanden. Daar twijfelde hij niet aan. Zakelijke concurrenten, politieke rivalen en ontelbaar vele maîtresses.

Maar dit was volstrekt onlogisch. Was er echt sprake van een aanslag en was hij werkelijk het doelwit? Of was de president-directeur van Lukoil, de grootste oliemaatschappij van Rusland, eenvoudigweg voor de eerste keer van zijn leven op de verkeerde tijd op de verkeerde plaats?

Stoetsjenko omklemde de leren armleuningen. Hij kon de terroristen niet zien. Er zat er in ieder geval minstens een achter hem in de business of economy class, maar hij durfde zich niet om te draaien om te kijken.

Hij had niet eens op deze vlucht moeten zitten. Als rijkste man van Rusland vloog hij nooit met de gewone maatschappijen. Zijn luchtvloot aan privéjets, waaronder een glimmend nieuwe Gulfstream V, werd met jaloezie bekeken door de Russische oligarchen.

Maar in de afgelopen anderhalf jaar was hij geobsedeerd geraakt door Aeroflot, een verouderde Russische luchtvaartmaatschappij. Hij wilde de vliegtuigen, de routes en de infrastructuur hebben. Hij wilde het alom belachelijk gemaakte ‘Aero-flop’ weer naar de wereldtop brengen. Om de deal met de lui van Wall Street rond te krijgen, wilden zijn beleidsmakers hem neerzetten als man van

het volk, die bereid was te vliegen met een van de meest noodlijdende luchtvaartmaatschappijen van de wereld, voordat hij er een winstgevende grootmacht van zou maken.

Nu zou alles veranderen.

Stoetsjenko probeerde rustiger te ademen en zijn gedachten helder te krijgen. Er waren twee kapers in de cockpit. Hij had hen naar binnen zien gaan, maar de deur zat nu dicht en het geschreeuw van de piloten was allang verstomd.

Vanuit zijn ooghoeken zag hij twee in elkaar geslagen stewardessen bevend tegen elkaar zitten in de voorste pantry. Hun handen en monden waren vastgeplakt met isolatieplakband. Hun half dichtgeslagen ogen schoten van gezicht naar gezicht, in stilte smekend om hulp van iemand uit de business class.

Niemand verroerde zich.

Ze waren zo jong en onschuldig. Steunend op deze verfijnde, welgemanierde Russische vrouwen had hij deze luchtvaartmaatschappij kunnen opbouwen. Met de ene had hij de halve vlucht zitten flirten, maar nu weigerde Stoetsjenko zelfs oogcontact te maken. De vrouwen waren als opgejaagde dieren en hij wilde niets met hen te maken hebben.

Wat was hij eigenlijk voor een lafaard? Hij kon hier toch niet zomaar blijven zitten?

Stoetsjenko had in het Rode Leger gezeten. Hij had in de jaren tachtig in Afghanistan tegen Bin Laden en zijn duivelse handlangers gevochten. Hij was geoefend in gevechten van man tegen man. En het verrassingselement zou in zijn voordeel werken. Vooral als hij kon rekenen op de hulp van zijn twee naaste medewerkers die op de rij achter hem zaten.

De cockpit was niet afgesloten. De terroristen hadden het slot vastgezet. Hij had het gezien. Hij had hen steeds de cockpit in en uit zien gaan en iedere keer zwaaide de deur zonder problemen open.

Een vluchtige blik naar rechts verzekerde hem ervan dat er niemand over het gangpad aankwam. Hij pakte zijn pen en schreef snel iets in het Duits op het servet dat naast hem lag. Zijn medewerkers spraken Duits, maar het was niet erg waarschijnlijk dat de terroristen het ook beheersten.

‘Moeten cockpit bestormen, net als Amerikanen 9/11,’ schreef hij. ‘Geen keus. Vliegtuig heroveren of sterven. Kuch even als instemming.’

Hij legde zijn pen neer, verfrommelde het servet met zijn rechterhand en propte het tussen de stoelen in de hoop dat een van hen het zou zien.

Een van hen pakte het. Het servet gleed uit zijn vingers. Hij wachtte.

Achter hem hoorde hij het gedempte huilen van kinderen, maar er hing vooral een griezelige stilte. Het enige wat je hoorde, was het geronk van de straalmotoren. De bijtende stank van kruid hing nog in de lucht. Hij kon zich met de beste wil van de wereld niet voorstellen hoe ze al die wapens aan boord hadden kunnen krijgen, maar hij zag het resultaat. Voor hem op de grond lag zijn persoonlijke lijfwacht. Om zijn hoofd vormde zich een dieprode plas.

De jonge luchtverkeersleider probeerde rustig te blijven.

‘Aeroflot zes-zes-één-zeven heavy, nogmaals: dit is New York Center. Geef antwoord.’

Nog steeds geen reactie.

‘Aeroflot zes-zes-één-zeven heavy, dit is New York Center. Ga onmiddellijk naar koers drie-vier-vijf. Herhaling: drie-vier-vijf en geef antwoord, over.’

Weer geen reactie. De verkeersleider speurde opnieuw zijn apparatuur af. Hij deed dit werk pas een jaar, maar hij was goed opgeleid. De jumbojet kwam uit Moskou en zou volgens schema binnen een halfuur landen op JFK. In plaats van richting landingsbaan te gaan, was het toestel echter scherp afgebogen naar het zuidwesten. Het was voorbij New York City gevlogen en reageerde niet op zijn instructies.

Hij pakte de telefoon en belde zijn supervisor.

Een paar seconden later werd zijn telefoontje doorgeschakeld naar de Amerikaanse federale luchtvaartinspectie in Virginia.

Ja, de antwoordzender stond aan, vertelde hij de verkeersleider.

Ja, hij zond de berichten goed uit.

Nee, het vliegtuig had code 7500 voor kaping niet doorgeseind en ook code 7600 voor radio-uitval of 7700 voor noodgeval was niet doorgegeven.

Nee, de piloten hadden geen tekstbericht gestuurd met de letters *HJK*, die erop zouden duiden dat het toestel gekaapt was.

Nee, er waren geen aanwijzingen dat de luchtdruk was weggevallen.

Er waren geen meldingen over brand aan boord en er was niet geschoten.

Maar het was absoluut niet in orde.

De FAA-verkeersleider belde razendsnel naar NORAD, de bewakingsdienst van het Noord-Amerikaanse luchtruim. Hij werd doorverbonden met de NEADS luchtverdediging op de Griffiss luchtmachtbasis in Rome, een stad in de staat New York. Hij meldde wat er aan de hand was. De commandant aarzelde geen moment. Hij gaf opdracht met spoed een aantal gevechtsvliegtuigen van het 119e gevechtssquadron uit Atlantic City en het 121e vanuit luchtmachtbasis Andrews in Maryland te laten opstijgen. Daarna belde hij het Nationale Militaire Commando Centrum in het Pentagon.

Met 900 kilometer per uur, helder weer, onbeperkt zicht en wind mee was de Aeroflot 6617 minder dan 330 kilometer van Washington D.C. verwijderd.

De instructiebijeenkomst verliep niet lekker.

President James 'Mac' MacPherson was net begonnen met een bijeenkomst van zijn Raad van Economische Adviseurs. De cijfers van het eerste kwartaal waren bedroevend. De vooruitzichten voor het tweede kwartaal waren nog slechter. Het herstel was gestagneerd. De werkloosheid groeide en hij stond er niet goed voor in de peilingen.

Op het moment dat geheim agent Jackie Sanchez het ovaalvormige kantoor zonder aankondiging kwam binnenstormen, wist hij echter dat de vergadering ten einde was.

Sanchez bukte zich en fluisterde: 'President, u moet met me meekomen.'

'Waarom? Wat is er?'

'Nu meteen, mijnheer. Mijn excuses. Ik zal u onderweg inlichten.'

MacPherson ging staan en verontschuldigde zich tegenover zijn economische raad. Hij begon zijn papieren bij elkaar te zoeken, maar stopte daar onmiddellijk mee toen er nog drie agenten binnenkamen die hem snel naar de deur leidden.

'Het eerste schaakstuk is gezet,' zei Sanchez in haar portofoon.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg MacPherson dringend.

‘President, NORAD trekt op dit moment een Russisch passagiersvliegtuig na dat richting D.C. vliegt. Waarschijnlijk gekaapt. Mogelijk een zelfmoordactie. Verwachte aankomst over veertien minuten. Het Nationaal Militair Commando Centrum heeft de luchtmacht in opperste staat van paraatheid gebracht en er wordt nu op u gewacht, mijnheer.’

MacPherson haastte zich door de gepantserde deuren en liep drie trappen af naar de atoombunker onder het Witte Huis.

‘Julie en de meisjes?’

‘Die worden via een luchtbrug naar Mount Weather gebracht, mijnheer, samen met de vrouw van de vicepresident.’

‘Waar is de vicepresident?’

‘In het Witte Huis wordt Schaakmat verwacht. Zou hier in een paar minuten moeten zijn.’

‘En de voorzitter van het Huis van Afgevaardigden?’

‘Op weg naar New York voor fondsenwerving, president. We hebben zijn vliegtuig langs een andere route gestuurd en hij wordt nu door gevechtsvliegtuigen langs de noordoostelijke luchtweg geëscorteerd. Alle leiders van het Huis en de Senaat worden in veiligheid gebracht. Op dit moment worden de parlamentsgebouwen geëvacueerd en het leger stelt luchtmachteenheden op rond Capitol Hill, het Pentagon en het NASA-onderzoeksinstituut.’

‘En je mannen?’

‘Dat is in orde, mijnheer. Ik heb Avenger-luchtafweer en Stinger-raketten op het dak staan. We hebben met spoed twee F-16's voor luchtverdediging uit Andrews laten komen en er staan er nog vier klaar om op te stijgen.’

De president kwam binnen in de bunker waar de nationale veiligheidsadviseur, Marsha Kirkpatrick, en de stafchef van het Witte Huis, Bob Corsetti, druk telefoneerden. Ze werden bijgestaan door een tiental militaire medewerkers en persattaché Chuck Murray.

‘Hoe staan we ervoor?’ vroeg MacPherson terwijl hij plaatsnam aan het hoofd van de vergadertafel.

‘President, het NMCC heeft zojuist een bespreking over de luchtdreiging geregeld,’ zei Kirkpatrick. ‘We hebben beveiligd audio- en videocontact met alle belangrijke instanties. De vicepresident is er over een paar minuten en de minister van Defensie komt met de heli naar het Pentagon. Hij kan hier elk moment zijn. U kunt nu spreken met generaal Charlie Briggs – vier sterren, luchtmacht,

commandant bij NORAD. Hij hangt aan een van de beveiligde telefoonlijnen.'

'Waar hebben we mee te maken, generaal?' vroeg MacPherson.

'Mijnheer, op het linkerscherm kunt u het spoor van het Russische vliegtuig zien.'

'Gebeurt dit nu?'

'Ja, mijnheer; ze zijn 260 kilometer van D.C. verwijderd. Binnen een paar seconden krijgen we videobeelden van de F-16's die betrokken zijn bij het onderscheppen.'

'Wie zit daarboven?'

'Twee F-16's van het 119e uit Atlantic City, president.'

MacPherson zag hoe een ander scherm flikkerend tot leven kwam. Hij zag de twee F-16's achter het Russische vliegtuig razen. Ze gingen sneller dan het geluid en hij kon horen hoe de piloten communiceerden met hun commandanten.

'NEADS, dit is Devil één-één op een kilometer afstand van het lijntoestel,' zei de stem van de eerste VS-gevechtspiloot, tienduizend meter boven de kust van Delaware.

'Devil één-één, dit is het hoofdkwartier van NEADS,' antwoordde de twee-sterrengeneraal van NORAD's Continentale Regio vanaf de Tyndall luchtmachtbasis in Panama City, Florida. 'U heeft permissie over te schakelen op de noodfrequentie en te communiceren met de Russische jumbo.'

'Begrepen, mijnheer.'

MacPherson hoorde hoe de piloot contact probeerde te leggen met de Russische piloten op de standaardfrequentie waarnaar elk vliegtuig moet luisteren. 'Aeroflot zes-zes-één-zeven, hier spreekt de F-16 van de Amerikaanse luchtmacht ter hoogte van uw linker-vleugel. Sein op noodfrequentie.'

Er kwam geen antwoord.

'Aeroflot zes-zes-één-zeven, nogmaals, hier spreekt de F-16 van de Amerikaanse luchtmacht ter hoogte van uw linkervleugel. Geef antwoord.'

Niets.

'Zes-zes-één-zeven, hier spreekt Devil één-één op noodfrequentie twee-vier-drie-punt-nul en één-twee-één-punt-vijf. Als u me kunt horen, doe dan een *wing rock*, beweeg even met de vleugels, over.'

Niets, behalve het geruis van radiogolven.

'Devil één-één, hier spreekt de CONR-commandant. Kunt u in de cockpit kijken?'

‘Nee, CONR. Geen vorst. Luchtdruk niet weggevallen. Maar de zon schijnt fel en we worden verblind door de weerkaatsing in de voorruit van de Rus. Devil één-twee, hier spreekt Devil één-één. Kunt u direct in de cockpit kijken?’

De tweede F-16, die ter hoogte van de rechtervleugel vloog, probeerde bij te sturen om het beter te kunnen zien.

‘Nee, Devil één-één. Kan het niet goed zien.’

De generaal nam het woord weer. ‘Devil één-één, hoe zit het met de passagiersramen? Zie je daarbinnen enige beweging?’

‘Nee, mijnheer. Alle schermen zitten naar beneden aan deze kant. Kan niets zien.’

Voor de tweede man gold hetzelfde.

‘Begrepen, Devil één-één,’ klonk het vanuit Panama City.

‘Duidelijk, CONR. Op stand-by.’

De leidende F-16 draaide weg, verliet de linkervleugel van de Rus, ronkte naar voren en ging ongeveer een kilometer voor het Russische vliegtuig vliegen.

Devil 12 maakte slagzij naar rechts, hield iets snelheid in en ging toen achter de Russische jumbo vliegen.

Een minuut later schoot het voorste straalvliegtuig een spervuur van knetterende, helrode vuurpijlen af. Ze werden gewoonlijk gebruikt als lokaas om hittegevoelige raketten af te leiden. Nu werden ze gebruikt om de aandacht van eventuele overlevenden in de Aeroflotcockpit te trekken.

De F-16's probeerden nogmaals radiocontact te krijgen.

Opnieuw hoorden ze slechts geruis.

President MacPhersons maag kromp ineen. Hij keek in de ogen van zijn stafchef en toen naar het radarscherm. Aeroflot 6617 was nu nog 175 kilometer verwijderd van de hoofdstad en vloog bijna zo snel als het geluid.

Het plan was bijna klaar. Stoetsjenko reikte met zijn hand naar achteren om het laatste verfrommelde briefje te krijgen van zijn medewerkers die achter hem zaten in de business class. Zijn handen trilden. Hij wierp een blik naar rechts, luisterde zorgvuldig, maar zag en hoorde niemand toen hij het servet onder het uitklaptafeltje openmaakte.

‘We weten dat er twee in de cockpit zijn,’ stond er, ‘maar achter

ons? Waar is nr. 3? Is er nog een vierde? Dat moeten we weten voordat we iets doen.'

Stoetsjenko was woedend. Wilden ze dat hij zich ging omdraaien? Hij was toch hún baas? Moest hij achterom gaan kijken of er nog meer terroristen waren? Waarom deden ze dat zelf niet? Stoetsjenko wist echter heel goed waarom ze dat niet wilden. Ze waren doodsbang, net als hij. Er was tegen iedereen in het vliegtuig gezegd dat ze zich niet mochten bewegen, niet mochten staan, niet naar het toilet mochten gaan en zich niet mochten omdraaien. Hier niet aan gehoorzamen was zelfmoord. Maar voor zijn gevoel had hij geen keus.

Stoetsjenko sloot zijn ogen en luisterde geconcentreerd of hij iets hoorde wat kon duiden op gevaar. Maar behalve huilende kinderen hoorde hij alleen zijn PR-medewerker over zijn antistresskralenketting wrijven en steeds mompelend een of ander gebed herhalen.

Wat een gek, dacht Stoetsjenko, die idioot jaagt ons allemaal de dood in.

Stoetsjenko probeerde diep adem te halen, probeerde zich te vermannen.

Als hij moest sterven, zou hij als een held ten onder gaan.

Marsha Kirkpatrick formuleerde de vraag heel direct.

'President, bent u bereid dit vliegtuig neer te laten schieten?'

MacPherson aarzelde om hardop nee te zeggen. In plaats daarvan begon hij allerlei vragen af te vuren.

'Is er Amerikaanse beveiliging aan boord?'

'Nee,' zei Kirkpatrick, 'er zijn niet voldoende bewakers voor alle vluchten en deze lijn heeft nog nooit problemen opgeleverd.'

'En Russische bewakers?'

'Dat weten we nog niet. Aeroflot zou de passagierslijst naar het FBI-kantoor in Moskou faxen, maar daar hebben ze nog niets binnen.'

'Bestaat de mogelijkheid dat de passagiers de kapers kunnen overmeesteren?'

'Misschien,' gaf Kirkpatrick toe, 'maar er is weinig tijd en als het vliegtuig binnen tachtig kilometer van Washington komt, wordt de situatie oneindig veel gevaarlijker.'

‘Waarom?’

‘Omdat het vliegtuig dan boven land neergeschoten moet worden, mijnheer. Dan worden de levens van onschuldige mensen op het land ook op het spel gezet.’

MacPherson probeerde helder na te denken. ‘Kunnen we het vliegtuig nog op een andere manier tegenhouden?’

‘Onwaarschijnlijk,’ zei Kirkpatrick. ‘Mijnheer de president, maak u zich geen illusies. Het is waarschijnlijk een kamikazeactie. Ze zullen niet onderhandelen.’

MacPherson keek naar het radarscherm.

Het vliegtuig was nog minder dan 150 kilometer van Washington verwijderd.

De twee F-16's gingen in de flanken van de jet vliegen. Allebei hadden ze twee AIM-120 lucht-luchtraketten en twee AIM-9 Sidewinder infrarood-geleide raketten. Ze waren ook beide aan de voorkant uitgerust met een 20 mm boordwapen met voldoende munitie voor vijfhonderd schoten.

MacPherson wist dat de piloten getraind waren voor dit moment. Maar het was nog nooit gebeurd. Nog niet. Amerikaanse gevechtsvliegtuigen hadden nog nooit een ongewapend lijntoestel van de burgerluchtvaart neergehaald boven Washington of waar dan ook. En zeker geen lijntoestel van de Russische burgerluchtvaart.

Chuck Murray, persattaché van het Witte Huis, legde zijn mobiele telefoon neer en zette een televisiewand aan de andere kant van de bunker aan. Op alle nieuwsprogramma's op de kabel en alle vier publieke zenders was het verslag te zien.

MacPherson kreeg een beklemmend gevoel op zijn borst en pakte een glas water.

Burt Trainor, de minister van Defensie, was op het Pentagon aangekomen en ze hadden nu contact via een beveiligde videoverbinding. Trainor had twee oorlogen voor de president gevoerd. Hij had als Vietnamveteraan hoge onderscheidingen verdiend, was president-directeur van General Motors en het tijdschrift *Black Enterprise* had hem uitgeroepen tot leidinggevende van het decennium. Hij was al meer dan twintig jaar persoonlijk bevriend met James en Julie MacPherson. Hij had het vertrouwen van de president gewonnen. Nu had Trainor het besluit van de president nodig.

‘Mijnheer de president, –’ begon Trainor, maar MacPherson schudde zijn hoofd.

‘Tot welk punt kan ik orders geven?’ vroeg de president.

‘Vijftig kilometer, maar –’

‘Nee, nog niet,’ kapte de president hem af.

MacPherson wist dat Trainor moeite had tegen zijn instinct in te gaan, maar het kon hem niet schelen. Hij was er nog niet klaar voor. ‘Marsha?’

‘Ja?’

‘Heb je dat manifest voor mij?’

‘We hebben het gedeeltelijk.’

‘Gedeeltelijk? Hoezo?’

‘Weet ik niet. Dat wordt nu uitgezocht.’

MacPherson was woedend, maar hij moest zich concentreren. Hij kwam tijd tekort. ‘Wie zou ik laten neerschieten?’ vroeg hij aan de nationale veiligheidsadviseur.

Kirkpatrick leek te aarzelen, dus MacPherson vroeg het nog een keer: ‘Wie zit er in dit vliegtuig?’

Kirkpatrick slikte hoorbaar. ‘We hebben 173 burgerpassagiers aan boord geteld. Drieënzestig gezinnen. Eenenvoertig kinderen.’

‘Heer, ontferm U over ons,’ zei de president.

‘Er zijn nog meer complicaties, mijnheer. Er zijn ook drie leden van de Russische Doema aan boord. Ze hebben morgen en overmorgen vergaderingen van de Verenigde Naties op het programma staan en later in de week zouden ze naar Washington komen.’

MacPherson keek naar Bob Corsetti, zijn stafchef en hooggeplaatste politiek adviseur, die langzaam zijn hoofd schudde, te perplex om iets te zeggen.

Kirkpatrick vervolgde: ‘Verder is ook Boris Stoetsjenko, president-directeur van Lukoil aan boord, samen met verschillende leden van zijn raad van bestuur en zijn naaste medewerkers. Ze zijn op weg naar een reeks vergaderingen op Wall Street.’

‘Verder nog mensen van wie ik zou moeten weten dat ze aan boord zijn?’ vroeg MacPherson dringend.

‘We vermoeden dat er ook verschillende leden van het Russisch ballet uit Moskou in het vliegtuig zitten.’

‘Geef me de minister van Buitenlandse Zaken aan de telefoon,’ zei MacPherson tegen zijn stafchef.

Aeroflot 6617 was nu nog maar 120 kilometer van Washington verwijderd.

Stoetsjenko wist dat het nu moest gebeuren.

Voorzichtig en geruisloos deed hij zijn gordel los. Op zijn teken zouden ze de cockpit bestormen. Hij gaf hun een kans van een op drie dat het zou lukken de controle over het vliegtuig te bemachtigen. Hoe ze het enorme toestel aan de grond moesten zetten, was een totaal ander verhaal. Maar hij kon zich maar om een ding tegelijk bekommeren.

Stoetsjenko veegde zijn handen af aan de broek van zijn Franse maatpak. Hij schoof zachtjes naar de rand van de zitting en draaide snel zijn hoofd om naar de aanblik die hij zo gevreesd had.

Op dat moment stopte zijn hart. Hij keek recht in een geluid-demper. Vijf schoten later waren zijn medewerkers dood. Het zesde schot zou hij nooit horen.

MacPherson sloot zijn ogen.

Een Russisch passagiersvliegtuig neerhalen zou ongekende, wereldwijde gevolgen krijgen. Maar het besluit de Amerikaanse hoofdstad niet te verdedigen zou hetzelfde effect hebben.

Hij maakte zich het meeste zorgen over de wet van de onbedoelde gevolgen.

De verhoudingen met Moskou waren al gespannen. De oorlog in Irak. Moskous banden met Teheran. Opkomend anti-Amerikaans sentiment onder extreem rechts in de Staatsdoema. Een sterke stijging van het aantal antisemitische rellen in heel Rusland. Dat alles werd nog verergerd door de dalende olie- en gasprijzen die de Russische economie nog meer verzwakten en de oorzaak waren van de hoogste werkloosheid in Rusland sinds de ineenstorting van het Sovjetrijk.

Op persoonlijk niveau konden MacPherson en de Russische president Grigori Vadim het goed met elkaar vinden. De twee hadden een professioneel verbond van vertrouwen opgebouwd in de afgelopen jaren. In zijn binnenste bleef echter een brandende vraag oplaaien: het herstel van de Amerikaans-Russische betrekkingen had jaren in beslag genomen, maar hoe snel zou dat allemaal kapotgemaakt kunnen worden?

De president keek op en gaf generaal Briggs bevel zijn gevechtspiloten langs het Russische vliegtuig te laten scheren om het zo

van koers te laten veranderen. Even later zag hij de eerste F-16 een ‘kopstoot’ uitvoeren: met Mach 1.2 recht op de voorruit van de Russische jumbo af vliegen en op het allerlaatste moment uitwijken.

Het was een supersonisch spelletje om te kijken wie er het eerst bang was. En de Russen knipperden niet met hun ogen.

MacPhersons hart bonsde toen hij de F-16’s bevel gaf hun machinegeweren vlak naast de cockpit van de Russische jumbo af te vuren. Het was een laatste wanhopige poging de kapers ervan te overtuigen dat hij ervoor zou zorgen dat ze Washington niet bereikten. Maar opnieuw vertrok degene die daar binnen zat geen spier.

Het vliegtuig maakte een dwarshelling naar het westen, verhoogde snelheid en zette de daling in.

Aeroflot 6617 was nog maar tachtig kilometer van het Witte Huis verwijderd.

MacPherson oefende nog meer druk uit op zijn team.

‘Hoe zit het met mobiele telefoons?’ vroeg de president. ‘Kunnen we contact krijgen met een van de kapers – of iemand anders aan boord – met behulp van de mobiele telefoon van een van de passagiers?’

‘Ik ben bang van niet,’ zei Kirkpatrick. ‘De FBI heeft dat al geprobeerd, zonder succes. Het is te laat voor verdere pogingen.’

‘We hebben contact met de minister van Buitenlandse Zaken, mijnheer,’ kondigde een medewerker aan.

MacPherson draaide zich naar Nick Warner die op het videoscherm te zien was vanuit het gebouw van het ministerie van Buitenlandse Zaken. ‘Nick, hebben we president Vadim al op de hotline kunnen krijgen?’

‘Nog niet, president,’ antwoordde Warner.

De Russische leider verbleef op dit moment in het vakantieoord Sochi aan de Zwarte Zee, maar tot nog toe was direct contact niet mogelijk geweest en het Russische ministerie voor Buitenlandse Zaken zweeg in alle talen als het geen specifieke instructies van Vadim kreeg.

MacPherson overwoog zijn mogelijkheden. Het werden er steeds minder. Met zijn drieënzestig jaar wist de president wat strijd betekende. Als voormalig marinevlieger had MacPherson F-4 Phantoms over Vietnam gevlogen in de laatste jaren van het conflict. Tijdens die vlucht had hij drie vijandelijke vliegtuigen neergehaald en nadat zijn eigen vliegtuig in de Japanse Zee was neergestort, had hij het maar ternauwernood overleefd. Als opperbevelhebber was hij ervan overtuigd dat zijn presidentschap een

zoektocht was naar bescherming van het Amerikaanse volk en naar vrede voor een wereld die werd gekweld door zorgen. Maar de prijs was onredelijk hoog.

MacPherson had de laatste jaren ontelbare malen militaire eenheden het gevaar in gestuurd om oorlog te voeren tegen de radicaalislamitische jihadstrijders die, als ze de kans zouden krijgen, aanvallen van bijna onvoorstelbare proporties zouden plegen tegen het Amerikaanse volk. Grote aantallen militairen waren gestorven en nog veel meer waren er gewond geraakt. MacPherson was zelf bijna gedood bij een zelfmoordactie in Denver. Hij was een van zijn allerbeste antiterrorismeagenten verloren in een gewapend conflict met islamitische militanten in Jeruzalem en zijn eerste minister van Buitenlandse Zaken was met vierendertig Amerikaanse diplomaten en veiligheidspersoneel omgekomen bij een zelfmoordactie in Gaza.

Er ging geen dag voorbij zonder dat hij de prijs berekende die hij ervoor moest betalen. Deed hij wat juist was? Hield hij de herinnering aan de gevallen in ere door een veiligere, vredigere wereld te scheppen?

Hij deed zijn best en er was ook goed nieuws geweest.

De Taliban was uitgeroeid en in Afghanistan was het rustig.

In Irak was het – uiteindelijk – grotendeels vredig. En, ondanks alle tegenslagen, was er een democratisch gekozen regering gekomen. Saddam Hoesseins regime was dood en begraven. De grote meerderheid aan Amerikaanse troepen en die van de alliantie waren eindelijk weg uit Irak. En de nieuwe regering was vreedelievend, slechts licht bewapend en niet afkerig van Amerikaanse belangen – voorlopig, tenminste.

Wat nog belangrijker was: Yasser Arafat was dood. Aan de leiding was nu een gematigde, democratisch gekozen Palestijnse minister-president. Een tijdelijk Israëliisch-Palestijns verdrag – MacPhersons denkwerk – wierp zijn vruchten af en het zou heel goed kunnen dat voor het einde van de zomer een permanente statusovereenkomst afgerond zou worden. Als de Russen de overeenkomst zouden tekenen, kon er in de herfst een handtekeningen-ceremonie plaatsvinden.

Nu stond dat allemaal op het spel.

MacPherson en zijn stafchef gingen in een uithoek van de kamer staan. ‘Zeg het me als jij iets gezien hebt wat ik niet zag, Bob,’ vroeg MacPherson, biddend om een wonder.

Bob Corsetti was de man die hem vijftien jaar geleden had aangemoedigd in de politiek te gaan. Corsetti had ervoor gezorgd dat hij gekozen – en herkozen – werd als gouverneur van Colorado. Corsetti had zijn presidentiële campagne aangevoerd en was de enige stafchef van het Witte Huis die hij in dienst had. MacPherson rekende op Corsetti die altijd net iets verder keek en zijn blinde vlekken invulde. Tegenwoordig waren ze als broers en hoewel MacPherson hem goed betaalde, wist hij dat Corsetti, die tien jaar jonger was dan hij, het ook voor niets zou hebben gedaan.

‘Ik ben bang van niet, president. Ze kunnen duidelijk als agres-sief gekenmerkt worden. We hebben alles volgens de voorschriften gedaan. Maar u heeft geen keus. U moet deze jongen heel snel naar beneden halen.’

De president zei niets. Hij draaide zich om en keek opnieuw naar de radar. De Rus was nog vijfenvijftig kilometer verwijderd en hij was nu in de rode zone. Corsetti had gelijk. Hij had geen andere mogelijkheden meer en geen tijd.

‘God, vergeef me,’ zei MacPherson.

De president gaf het definitieve bevel aan Trainor, de minister van Defensie.

Op de monitor zag MacPherson hoe Trainor de telefoon oppakte en zei: ‘Het gaat door. Ik herhaal: de missie gaat door.’

‘Bevestigd,’ klonk het antwoord vanuit Panama City op een andere monitor.

Alle ogen werden gericht op de livevideobeelden vanuit de lei-dende F-16.

‘Devil één-één,’ zei de generaal in Panama City, ‘POTUS verklaart doelwit vijandig. U heeft toestemming voor gevecht.’

‘CONR commando, begrijp ik het goed? Doelwit is vijandig? Toe-stemming voor gevecht? U wilt dat ik een ongewapend passagiers-vliegtuig beschiet?’

MacPherson hoorde de stem van de eerste piloot trillen.

Hij keek zijn nationale veiligheidsadviseur scherp aan. Het was de taak van de president, niet van een piloot, om een oproep als deze te rechtvaardigen. De opperbevelhebber had zojuist een instructie gegeven. Waarom werd daar geen gehoor aan gege-ven?

De Aeroflot was nog veertig kilometer verwijderd.

Marsha Kirkpatrick pakte de telefoonlijn met de NORAD toen er een andere stem door de intercom klonk.

‘Devil één-één, dit is generaal Briggs van de NORAD. U heeft bevel gekregen deze Russische jet neer te halen. Ik herhaal: haal het doelwit neer.’

Een moment lang was er niets dan stilte.

‘Ik kan het niet, mijnheer.’

Het was de stem van de eerste piloot.

‘Het spijt me, mijnheer... Ik... Ik kan het gewoon niet... Het is niet juist.’

MacPherson zag Kirkpatrick naar adem happen en haar handen instinctmatig naar haar mond brengen. Chuck Murray trok wit weg.

‘Generaal Briggs,’ zei MacPherson terwijl hij de telefoon van Kirkpatrick greep, ‘hier spreekt de president van Amerika. De hoofdstad van het land wordt aangevallen. Ik beveel u dat vliegtuig nú neer te halen.’

‘Ja, mijnheer. Ik doe mijn best.’

Aeroflot 6617 was nu nog maar tweeëntwintig kilometer van Washington verwijderd en zijn snelheid nam toe.

‘Devil één-één, dit is generaal Briggs van de NORAD. Verlaat de formatie onmiddellijk. Devil één-twee, heeft u de Rus onder schot? Ik herhaal: heeft u de Rus onder schot?’

Stilte.

‘Devil één-twee, heeft u de Rus onder schot?’

‘Begrepen, mijnheer.’

‘Los dat schot, kerel, voordat er tienduizend mensen doodgaan.’

‘Begrepen, mijnheer.’

Alle ogen in de bunker waren gefixeerd op de videobeelden uit de tweede F-16. Het gevechtsvliegtuig ging achter de Russische jumbo vliegen.

MacPherson wierp een blik op de tv-monitors. Elk netwerk had inmiddels zijn eigen beelden van de Russische jet die langs de Potomac rivier kwam razen met de twee F-16's op zijn hielen.

Het waren angstaanjagende, verlammeende beelden en MacPherson twijfelde er niet aan of deze beelden de kracht hadden de wereld in vuur en vlam te zetten.

‘Mijnheer, ik heb het doel in het vizier... Ik heb signaal...’

De vliegtuigen waren nog twaalf kilometer van het Witte Huis verwijderd.

‘Raket afgevuurd.’

Een AIM-9 Sidewinder lucht-luchtraket ging plotseling af vanuit de rechterzijde van de F-16. De raket flitste door de ochtendlucht. Hij sneed in de romp van het Russische toestel en toen, in een fractie van een seconde, barstte de Aeroflot 6617 uit tot een gigantische vuurbal die de loop der menselijke gebeurtenissen voorgoed zou veranderen.

2

DINSDAG 29 JULI – 23.56 UUR – ARARAT PARK HYATTHOTEL,
MOSKOU

Jon Bennett hield zich voor dat hij geen enkele reden had om bang te zijn.

Door de jaren heen had hij al honderden overeenkomsten gesloten en op deze was hij uitstekend voorbereid. Hij had de zaak van alle kanten bekeken en alle mogelijke scenario's overwogen. Eventuele bezwaren zou hij meteen kunnen weerleggen. Hij was ooit op de voorpagina van de *New York Times* omschreven als 'een van de jongste en meest succesvolle handelaren op Wall Street'.

Waarom zat hij dan maagtabletjes te kauwen alsof het snoepjes waren?

Klopt, Bennett werkte niet meer op Wall Street. Hij was nu topadviseur op het Witte Huis. Hij was de bedenker van het 'olie-voorvredeplan' van de regering en stond op het punt een overeenkomst te sluiten die het leven van alle moslims, Joden en christenen in het Midden-Oosten voorgoed zou veranderen.

Ook was hij niet zo jong meer. Nu hij bijna vierenvestig was, besefte Jon dat het hectische leven van de politiek zijn tol begon te eisen. Zijn korte zwarte haar begon grijs te kleuren bij zijn slapen. Zijn groengrijze ogen hadden een bril nodig als hij iets wilde lezen of op de computer wilde werken. Met zijn één meter drieëntachtig en zevenentachtig kilo was hij nog goed in vorm. Dat kwam ook door zijn gewoonte elke ochtend een kilometer of vijf, zes te hardlopen. Toch had hij nog steeds last van ernstige chronische pijn in zijn beide schouders. Die pijn kon door geen enkele medicatie

verdreven worden. Het was het immer aanwezige souvenir van een terroristische aanval die hem bijna het leven had gekost.

Dat waren de secundaire arbeidsvoorwaarden van een leven 'in dienst van het vaderland' in het huidige tijdperk van terreur, had hij vastgesteld.

Vanaf het terras op de elfde verdieping van het Ararat Park Hyatt, een van Moskou's duurste, meest gerenommeerde en meest luxe hotels, tuurde Bennett over de stad waarin hij was opgegroeid. Hiervandaan had hij uitzicht op de roodstenen torens en de zachtgele regeringsgebouwen van het Kremlin, de uivormige koepels van de vier Russisch-orthodoxe kerken in het centrum en het enorme Nationaal Historisch Museum dat het Rode Plein domineert.

Hij keek pal naar het westen en zag het imponerende grijs van de Staatsdoema, het Russische parlement. Bijna recht onder hem lag het beroemde Bolsjojtheater waar het nu donker was, omdat het op dit late uur gesloten was.

In de verte was storm op komst. Maar het was zomer en ondanks het late uur was er volop leven in Moskou. Er was veel verkeer. Er klonk muziek en hippe, jonge stelletjes slenterden door de hoofdstraat. Ze lachten, liepen hand in hand onder de straatlantaarns, kusten elkaar en zetten koers naar een van de alomtegenwoordige nachtcasino's die nu de stad domineerden die ooit het Mekka van het marxisme was.

Het grootste deel van Rusland was nog steeds straatarm en had te lijden onder een economie die niet ver verwijderd was van een crisis. Maar Moskou – het nieuwe Moskou – was een hedonistisch centrum. De dagen van vaalbruine winkelpuien en lege rekken waren lang vervlogen. Het nieuwe Moskou was overspoeld met oogverblindende kleuren en knipperend neonlicht. De chicste winkels en boetieks van de wereld streden om de beste panden aan de hoofdstraten van de stad: Tiffany's, Chanel, Versace, Zegna, Ralph Lauren, Benetton.

Alles was te koop in Moskou.

Drugs, seks, drank. In alle soorten en maten.

Maar er klopte iets niet. Het nieuwe geld van Rusland – de elite die de straten van Moskou vol zette met gloednieuwe Mercedesen, Porsches, Audi's en Beemers – werd niet gevormd door voorname grijze echtparen die er een leven lang over gedaan hadden een fortuin op te bouwen. De meesten waren yuppen. Sommigen

bezaten honderden miljoenen en het aantal Russische miljardairs ging jaarlijks omhoog.

Het was niet alleen maar drugs-, casino- en maffiageld. Een groot deel was dat echter wel.

Je had ook de nieuwe oligarchen: communistische bureaucraten die wakker werden op de dag na de instorting van het Gorbatsjov-regime en besloten gangster-kapitalist te worden. Ze plunderden onlangs 'geprivatiseerde' bedrijven en maaiden iedereen neer die hun in de weg stond. Hoe lang kon een dergelijk systeem blijven bestaan?

Jon keek op zijn horloge.

Ze was te laat. Hij probeerde niet aan haar te denken, voorlopig niet tenminste.

Er was veel aan deze stad veranderd en niet alleen ten goede, peinsde hij.

Vanaf zijn zesde tot zijn dertiende was hij een sleutelkind geweest in de maalstroom van het Rijk van het Kwaad. Zijn overleden vader, Sol Bennett, was bureauredacteur voor *New York Times* in Moskou. Hij had een Pulitzerprijs in de wacht gesleept en was nog twee keer genomineerd gedurende de koudste jaren van de Koude Oorlog. Bennetts moeder Ruth – ze was nu met pensioen en woonde net buiten Orlando – gaf les in Engelse literatuur aan de kinderen van medewerkers van het ministerie van Buitenlandse Zaken die aangesteld waren op de Amerikaanse ambassade.

Hoewel de Bennetts geen officiële werktijden hadden, hielden ze zich aan een zwaar werkschema waarin geen ruimte bestond om tijd met hun enige zoon door te brengen in het krappe tweekamerappartement tegenover de rivier bij het Gorkipark, waar hun post werd bezorgd. Ambassadeverplichtingen, dineetjes, lezingen op de universiteit, concerten en avondjes naar het ballet waren onderdeel van hun dagelijkse bestaan, net als weekendjes naar steden die vielen onder de Sovjet-Unie of het verdrag van Warschau, winkelen in Parijs en zelfs zo nu en dan een romantisch uitje naar de Zwarte Zee. Er moesten mensen bewerkt worden en de schone schijn moest worden opgehouden. Sol en Ruth Bennett genoten van het jagen naar een bliksemcarrière, zelfs toen hun zoon het allemaal begon te verfoeien.

In de kostbare jaren waarin een jongetje gevormd wordt, leert lezen, leert vissen, de wereld ontdekt, zichzelf ontdekt, meisjes ontdekt en een man wordt, was Jonathan Meyers Bennett eenzaam en alleen. Bovendien was hij acht tijdzones verwijderd van zijn jeugdvriendjes in New York en zat hij zonder broertjes, zusjes, neefjes, nichtjes of zelfs vriendjes in een stad waar de duisternis doordrong tot in de dag en tot in je ziel.

Zijn reddende engel was een Russische oppas. Na school ging hij naar haar flat waar hij zijn huiswerk deed, avondeten kreeg en op haar bank in slaap viel. Ze was een slonzige Russische vrouw met een plat gezicht, spekarmen, vriendelijke ogen en de lelijkste tanden die hij ooit gezien had. Deze *baboesjka* heette Naïna en was op jonge leeftijd weduwe geworden. Hij vond haar destijds wel honderd lijken, terwijl ze in werkelijkheid pas ergens in de vijftig was. Ze had geen behoefte Engels te leren, een auto te hebben of hem iets te leren over de dingen die hij wilde weten. Toch hield ze op haar manier van hem en hij wist dat. Elke keer als hij eraan terugdacht dat ze gestorven was aan maagkanker kreeg hij een brok in zijn keel.

Ze zou trots op hem zijn, hield hij zich voor. Zijn Russisch was na al die tijd een beetje weggezakt, maar het viel uiteindelijk nog wel mee.

Naïna zou zijn succes natuurlijk op een andere manier beoordelen dan hij. Ze leidde een hard en eenvoudig leven zonder paspoort en zonder de behoefte er een te hebben. Ze bezat maar een boek: het gehavende Nieuwe Testament van haar overgrootmoeder, dat gedrukt was voor de moord op de tsaar en de communistische revolutie. Ze had de kleine 'Jon-Jon' voortdurend slechts één les geprobeerd te leren gedurende al die wintermaanden dat ze dicht tegen elkaar aankropen in een poging warm te blijven met een weduwepensioentje.

'Blazjenni mirotvortsi, ibo oni boedoet nazvanni det'mi Bozjimi,' herhaalde ze keer op keer totdat hij het na kon zeggen in het Russisch.

'Zalig zijn de vredestichters; want zij zullen Gods kinderen genoemd worden.'

De spieren in Jons gezicht verkrampten.

Naïna Markovna Petrovski, de eerste vrouw die echt van hem gehouden had, behalve zijn moeder – of misschien niet eens. En nu hij zo uitkeek over de drukke straten van Moskou, had hij er

alles voor gegeven om nog één keer met haar te kunnen praten en haar te vertellen dat haar gebeden verhoord waren. Hij was niet alleen een vreedzame onder de mensen geworden, hij had eindelijk vrede met God gekregen.

De nacht was warm en zwoel.

Jons witte kraag die ooit gesteven was, hing nu klam en slap om zijn hals. Zijn gezicht en nek waren nat van het zweet. Hij liet zijn jasje van zijn schouders glijden, hing het over de smeedijzeren rugleuning van de terrasstoel naast zich, haalde een zakdoek uit zijn zak en veegde zijn gezicht af.

De storm naderde. De donder dreunde dichtbij. Boven de rivier de Moskva begon het te waaien. Hij vouwde de zakdoek op en stopte hem terug in zijn zak. Hij nam een slokje van een fles ijskoud mineraalwater, probeerde zijn zenuwen onder controle te krijgen en zag toen haar auto stoppen bij de portiek recht onder hem.

Het was bijna zeven jaar geleden dat Erin McCoy hem voor het eerst de adem had benomen. Toch kwamen alle emoties weer boven toen hij haar vanuit de zwarte auto zag verschijnen.

Bennett was vicepresident en hoofd investering bij Global Strategix – GSX voor ingewijden – het bedrijf dat was opgestart door James MacPherson voordat hij de politiek in ging. Bennett was onder de indruk geweest van het feit dat McCoy was afgestudeerd aan het Wharton en ervaring had opgedaan bij de Wereldbank. In het begin had hij haar aangenomen als onderzoeksassistente. Twee jaar later had hij haar gepromoveerd tot manager van het GSX-kantoor in Londen.

Met haar vrolijke zuidelijke accent en scherpe geopolitieke inzichten was ze een goede manager en een imponerende marktanaliste. Het was alsof mensen aangetrokken werden door deze vrouw. Haar ontspannen, optimistische, bijna joviale manier van doen stond in scherp contrast met de krampachtige wijze waarop hij met de dingen omging. Ze had een bijna fotografisch geheugen zodat ze haar collega's constant een stap voor was. Toch was er nooit een spoorje arrogantie of eerzucht te bekennen. Ook had ze natuurlijk nooit laten blijken dat ze eigenlijk een undercoveragent voor de Central Intelligence Agency was.

Zelfs nadat de president Bennett verteld had dat hij McCoy persoonlijk opdracht had gegeven bij GSX te infiltreren om Bennetts onderhandelingen voor een olieovereenkomst met de Israëliërs en de Palestijnen in de gaten te houden, had hij nog steeds moeite het te geloven. Zou hij haar ook hebben aangenomen en tweehonderdduizend dollar per jaar plus aandelen en bonussen hebben betaald als hij geweten had van haar dubbellevens? Het was een vraag waarover hij veel had nagedacht in de jaren nadat hij de waarheid omtrent Erin had ontdekt en ook zelf was benaderd in dienst van de regering te staan. Hij was nooit een groot fan van de CIA geweest – zijn ietwat verdraaide kijk daarop had hij ongetwijfeld van zijn vader meegekregen – en daarom wilde hij graag geloven dat het antwoord op de vraag of hij haar toch aangenomen zou hebben inderdaad ‘ja’ was.

Erin McCoy was nu vierendertig en zijn vertrouwdste medewerker. Ze was met zijn team meegereisd naar drieëntwintig landen en had drie jaar lang aan zijn zijde gestaan bij de zware onderhandelingen met de Israëliërs en de Palestijnen en tijdens alle vreselijk inspannende dagen van de laatste definitieve onderhandelingen, waarvoor ze nu in Moskou waren.

Bennett was degene die als eerste de economische en politieke implicaties had ingezien van de ontdekking van enorme oliebronnen en gasbellen in en rond de Dode Zee en aan de kust van Israël en Gaza. Bennett was degene die zijn meerderen had overgehaald een slordige één miljard dollar te investeren in de gemeenschappelijke Israëliërs-Palestijnse aardoliemaatschappij Medexco die de pompstations, boorplatforms, raffinaderijen en infrastructuur zou bouwen om dergelijke bronnen op de markt te kunnen brengen. En Bennett was degene die voor de president een plan had opgesteld om van dit olieverdrag een vredesverdrag te maken dat een einde zou kunnen maken aan tientallen jaren van vijandschap.

McCoy was echter degene die verstand had van Midden-Oostenpolitiek en met haar bijna encyclopedische kennis van de regionale sleutelfiguren en haar vloeiende Arabisch had ze eraan bijgedragen dat Bennetts en MacPhersons olie-voor-vredeplan een realiteit was geworden waar ze geen van beiden op hadden durven hopen. Ze hadden er niet eens van durven dromen en er zich geen voorstelling van durven maken.

De Israëliërs en de Palestijnen bleken op olievoorraden te zitten die alleen werden geëvenaard door die van de Saoedi's en de Ira-

kezen. Medexco, ooit een bedrijf waar niemand van gehoord had, was bijna van de ene op de andere dag een macht geworden die alle belangrijke oliemaatschappijen naar de kroon stak. Bovendien bezat elke Israëliër en elke Palestijn nu aandelen in de kolos die naar de beurs was gegaan, zodat ze allemaal een concreet, winstgevend aandeel hadden in de vrede en welvaart die zich in rap tempo over de regio verspreidden.

Bennett tuurde naar de schijnwerpers die de muren van het Kremlin verlichtten en hij voelde een rilling over zijn rug gaan. Hij kon zich moeilijk voorstellen hoe zijn leven eruit had gezien als hij Erin McCoy nooit had ontmoet.

Sterker nog: hij kon zich moeilijk voorstellen dat hij dan nog had geleefd.

Hij schrok van het tikje op zijn schouder.

‘Ken je me nog,’ glimlachte Erin.

Bennett vergat ja te zeggen. Hij legde zijn armen om haar heen en kustte haar. Hij voelde haar verwondering, maar dat duurde slechts heel even en toen kustte ze hem terug.

Toen ze eindelijk adem haalden, viste Bennett iets uit zijn koffer. ‘Ik heb iets voor je. Gefeliciteerd.’

De verbazing op haar gezicht was het wachten zeker waard geweest.

‘Maar ik ben volgende week pas jarig,’ protesteerde Erin.

‘O, nee, heb ik nu een wetsovertreding begaan?’ lachte hij.

Ze lachte naar hem toen hij haar een klein cilindervormig pakje gaf, dat prachtig was ingepakt, hoewel – overduidelijk – niet door hem.

De wind begon harder te waaien. De temperatuur zakte nu de storm steeds dichterbij kwam.

‘Zullen we naar binnen gaan?’ vroeg ze, plotseling rillend in de zwarte jurk die ze aanhad vanwege een ontvangst op de ambassade eerder vandaag. Bennett pakte zijn jasje van de stoel en legde het om haar schouders. Ze had natuurlijk gelijk. Ze waren doodmoe en hadden een jetlag. Ze konden een goede nachtrust wel gebruiken. Maar nu nog niet.

‘Straks,’ zei hij, ‘nadat je het hebt opengemaakt.’

Erin begon het cadeautje uit te pakken. Het was ongeveer zo

groot als een kleine thermosfles. Bennett zag hoe haar slanke vingers het papier er voorzichtig af haalden en was zich opnieuw bewust van zijn zenuwen.

Opeens had Erin de matroesjka in haar handen. Het poppetje was handgemaakt en handgeschilderd. Erins ogen schitterden. ‘Het is prachtig,’ zei ze. ‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen? Heb je het vandaag gekocht? Ik heb niet...’

Jon legde zijn vinger tegen haar lippen en ze werd stil.

‘Maak maar open,’ fluisterde hij.

Ze speelde het spelletje mee en hield de onderkant stevig vast, terwijl ze de bovenkant naar rechts draaide. Ze had één keer eerder een exemplaar van de beroemde Russische poppetjes-in-poppetjes vastgehouden bij Jons moeder thuis in Orlando en ze was er helemaal weg van geweest. Maar iedere keer als ze in Moskou waren voor de vredesbesprekingen hadden ze het te druk gehad om er een te kopen.

Jon keek toe terwijl ze de poppetje een voor een openmaakte en de grotere met veel zorg op de tafel naast zich neerzette. Terwijl ze steeds dichterbij het binnenste poppetje kwam, voelde hij zijn hart tekeergaan en toen ze bij het allerlaatste poppetje was, zakte hij op één knie.

Erins adem stakte toen ze de prachtige tweekaraats diamanten ring zag die schitterde te midden van de bliksemflitsen om hen heen. Hij lag op een klein stukje blauw fluweel, in het kleinste poppetje. Even leek ze te verbluft om de ring te pakken en aan te raken.

‘Erin Christina McCoy,’ begon Bennett, terwijl zijn ogen zich vulden met tranen. Hij kon niet geloven dat zijn hart zo tekeerging. ‘Ik weet dat ik jou niet verdien. Ik weet dat je beter dan mij kunt krijgen, maar ik dank God iedere dag dat jij in mijn leven kwam en me gered hebt en ik huiver als ik eraan denk waar ik nu zou zijn als jij dat niet had gedaan.’

Haar onderlip trilde. Haar handen beefden.

‘Ik ben erg traag van begrip,’ vervolgde hij. ‘Ik had dit al veel eerder moeten doen. Ik heb je nodig, Erin, en ik heb nooit gedacht dat ik iemand nodig had. Ik hou van jou. En ik wil je vragen: wil je met me trouwen?’

Dichtbij schoot een bliksemflits door de lucht. Boven hen hoorden ze de donder. De storm was losgebarsten. En terwijl Erin met haar hoofd knikte en moest huilen, begon het te regenen. Al snel

kwam het water in stromen uit de hemel. Jon aarzelde even en wist niet goed wat hij moest doen. Toen stond hij op en hield haar in zijn armen. ‘Betekent dat “ja”?’

Erin begon te lachen en hief haar hoofd op om hem aan te kijken. ‘Ja, ja, ja!’

Jon haalde adem en begon te glimlachen.

Hij schoof de ring om haar vinger. Ze hielden elkaar stevig vast. Toen pakte Jon haar handen en dankte voor Gods liefde die zo groot was dat Hij deze prachtige, geweldige vrouw in zijn leven had gebracht. Hij vroeg om de genade deze vrouw lief te kunnen hebben zoals zij verdiende.

Ze kusten elkaar. Ze lachten en dansten en de regen bleef naar beneden stromen. Jon pakte een schone zakdoek en probeerde vergeefs haar tranen weg te vegen. Hij had zich nog nooit zo gelukkig gevoeld.

Toen gingen precies tegelijkertijd hun piepers af.